

dant kommer, maatte blive gjort Noget for Bøssforbindelsen med en saa stor og langt bortliggende Landsdeel som Island.

Der er endelig et Andragende endnu, som jeg skal yttre et Par Ord om, ihvorvel jeg ikke skal indlade mig dybt derpaa. Det er det, der angaaer Erstatning til Baron Dirckind Holmsfeld. Jeg hører til dem, der aldrig have læst noget af hans Skrifter; jeg har seet nogle Uddrag af dem i Bladene, og disse have forekommet mig saa lidet tiltalende, at det ikke var Uleiligheden værd at spille sin Tid med at gennemlæse Skrifterne selv. Men dette er ogsaa efter min Mening en Sag, som ikke her kommer i Betragtning; for mig staaer dette Tilfælde som et, der har almindelig Interesse, fordi det her gaaer, som det heder: „Det er ogsaa min Sag, naar Naboen's Huus brænder“; idag træffer det en Mand, som nogle ikke synes om, og imorgen kan det træffe en Mand, som Folk fra en anden Side ikke synes om, saa det kommer slet ikke i Betragtning, hvorledes Manden er. Har en Mand begaaet en Forbrydelse, har han misbrugt Pressen, saa have vi Love til at straffe ham derfor; men har Dvirigheden ikke troet at burde anvende Loven mod en saadan Mand, maa det være en Forsømmelse af Dvirigheden, hvis der var Anledning til at anvende Loven, og hvis der ikke var Anledning hertil, saa har Dvirigheden ikke anvendt den, fordi den ikke kunde anvendes, og da er der ikke nogen Berettigelse for nogen Anden til at sælde en Dom, som bliver egerberet paa den her skete Maade. Hvis vi ville have et ordnet og fredeligt Samfund, saa er det af Vigtighed, at man ikke giver noget Medhold til Gjerninger af den Art. Det, som i Særdeleshed har bragt mig til at yttre mig om den foreliggende Sag, er en Anskuelse, som er bleven fremsat af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage); han udtalte nemlig, at vi ikke havde nogen Lov, som tilkjendte Erstatning i flige Tilfælde, og hvis nu altsaa denne Mand skulde have nogen Erstatning, maatte der for hans Skyld gøres Undtagelse fra det, som gælder for loyale Borgere, hvortil han troede der ikke var nogen Anledning. Om dette sidste Punkt skal jeg imidlertid ikke yttre nogen Mening. Den ærede

Rigsdagsmand vil have, at man skulde henvise Andrageren, som alle Andre, til privat Søgemaal mod dem, som have gjort Skaden. Nu blev det rigtigt bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), at det næsten aldrig er Tilfældet, at man ved flige Leiligheder faaer fat paa dem, der have gjort Skaden, eller paa dem, som ere de egentlige Skyldige, dem, som have støbt Kuglerne og have ladet Andre flyde dem ud. Naar nu Sagen er af den Bestaaffenhed, at det næsten ikke er muligt ved privat Søgemaal at opnaae nogen Erstatning, skulle vi da lade en saadan Tilstand bestaae her i Landet, er der da ikke den største Dpforsdring til saasnart som muligt at søge en Lov tilveiebragt, hvorved der i flige Tilfælde indrømmes den Skadelidte Erstatning af Statskassen, naar man ikke kan finde Uroffisterne og dem, som have forarsaget Skaden? Det forekommer mig, at man ikke kan gusse, at der skal bestaae saadanne Forhold i Landet, at en Borger, fordi han mishager nogle Medborgere, skal faae sin Egenbom molesteret, ja maaskee være udsat for, at der bliver begaaet endnu større Forbrydelser imod ham, uden at han derfor kan vente nogen Dpreisning (A. Hage: Maa jeg bede om Ordet!). Men hvis det nu — og jeg troer ikke, at Nogen vil negte det — er et stort Savn i vor Lovgivning, at der ikke findes nogen saadan Lov, saa forekommer det mig ogsaa, at naar et slikt Tilfælde er indtruffet, førend en sliq Lov er udkommen, saa maa man raade Bod paa denne Mangel i Lovgivningen ved en særlig Beslutning om at yde Vedkommende nogen Skadesløsholdelse. Dette forekommer mig at være Noget, der er i hele Samfundets Interesse, og det er aldeles ikke af Interesse for den enkelte Person, at jeg har været med at gjøre Indstilling om, at Andragendet skulde henvises til Justitsministeren ogsaa med Hensyn til den Skadelidtes Krav paa Erstatning af Statskassen. Hvor let kan ikke et slikt Tilfælde blive gjentaget? Efter Alt, hvad der er oplyst, forekommer det mig sandsynligt, at Tumulten tildeels er bevirket ved Dphidselser i Pressen. Allerede den 28de Februar 1861 fandtes der i „Dagbladet“ en ligefrem Fordømmelsesdom over den paagjældende Mand; han blev fordømt af